

Legea de pe Sinai sau harul de pe Sion?

Legea de pe Sinai sau harul de pe Sion?

„Pentru că voi nu v-ați apropiat de un munte care se poate atinge și care este aprins de foc, nici de negură, nici de întuneric, nici de furtună, nici de sunetul trâmbiței,... ci v-ați apropiat de muntele Sion.” (Evrei 12.18-26)

Mesajele de încheiere ale Duhului Sfânt în Epistola către Evrei urmează o ordine asemănătoare de idei ca și părțile de început ale acestei remarcabile epistole. Ele arată contrastele izbitoare dintre nepotrivirile legii și ale primului legământ, pe de o parte, și harul lui Dumnezeu în Hristos, pe de altă parte.

Astfel, în capitolul 12, după o înștiințare a iudeilor de pericolul pierderii dreptului de naștere spirituală, ca Esau, și a binecuvântării care poate fi în posesia tuturor celor care acceptă oferta lui Dumnezeu pentru mântuire în Domnul Isus, urmează un succint contrast între două sisteme ale căilor lui Dumnezeu cu oamenii. Fiecare dintre acestea este legat de un munte la care Dumnezeu a adus poporul Său cu scopul de a-i transmite mesajul Său.

MUNTELE SINAI

Muntele Sinai (Galateni 4) este muntele unde El a dat legea și poruncile ei amănunțite.

Amintind cititorilor acestei epistole despre schimbarea pe care a făcut-o venirea Domnului Hristos, Duhul Sfânt spune: „voi nu v-ați apropiat de un munte care se poate atinge și care este aprins de foc...” (versetul 18).

Ce a avut loc pe Sinai a fost o priveriște așa de înfricoșătoare și copleșitoare pentru oameni, încât ei n-au putut suferi acea poruncă și L-au implorat pe Dumnezeu ca glasul prin care le vorbea să nu le mai vorbească (versetul 19). Chiar Moise a fost mișcat de această scenă teribilă și a spus: „Sunt îngrozit și tremur!” (versetul 21).

Este remarcabil faptul că se pot observa șapte trăsături ale descoperirii lui Dumnezeu pe muntele Sinai, enumerate în versetele 18-21. Ele arată nu numai solemnitatea serioasă a prilejului când Dumnezeu a vorbit de pe munte poporului, dar și caracterul legământului care a fost transmis atunci lui Israel.

1. Nu există acces la Dumnezeu prin ascultarea de lege. Muntele nu se putea atinge fără să aducă moartea: „pentru că nu puteau suporta ce li se poruncise: «Chiar un animal, dacă va atinge muntele, va fi ucis cu pietre»” (versetul 20). Recunoscând depărtarea lor morală de Dumnezeu, Exod 20.21 menționează: „Poporul stătea în depărtare; iar Moise s-a apropiat de norul în care era Dumnezeu”. Deci numai Moise, ca un mijlocitor al lui Dumnezeu, putea să se apropie,
2. Dumnezeu este un foc mistuitor, simbol al firii și sfințeniei Sale, în timp ce Se arată mai departe în focul care ardea permanent pe altar, când a fost înălțat cortul întâlnirii. El nu poate tolera necurăția și păcatul omului.
3. Muntele era cuprins de negură (obscuritate) față de popor, ilustrând faptul că Dumnezeu nu a fost descoperit sub lege, cu excepția neprihănirii și măreției Sale. A fost nevoie ca Domnul Hristos să vină ca să-L facă cunoscut pe Dumnezeu (Ioan 1.18).
4. Muntele era învăluit de întuneric, iar oamenii erau neliniștiți. Dumnezeu este lumină, dar mintea firească nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu pe care numai mintea spirituală le poate înțelege. Darea legii n-a schimbat aceasta - numai strălucirea Domnului Hristos mai mărește decât a soarelui a putut s-o facă (2 Corinteni 4).
5. În jurul muntelui, în timp ce glasul lui Dumnezeu vorbea poporului, o puternică furtună și-a dezlănțuit furia, amintind poporului că este un lucru grozav, ca oameni păcătoși și vinovați să aibă de-a face cu un Dumnezeu care nu poate să ierte, ci trebuie să judece răul.
6. Pe fondul acestei scene înfricoșătoare, sunetul de trâmbiță era cel care însoțea glasul lui Dumnezeu ce vestea poporului legea neprihănirii și sfântă.
7. Tonul glasului Său răsunător accentua poruncile legii Lui inevitabile, care se impuneau de la sine. Cât de măreț era acest glas în contrast cu cuvintele harului și adevărului care au apropiat pe bărbați și femei de Domnul Hristos, atunci când El a venit în mijlocul lor și ei s-au minunat de cuvintele pline de har care ieșeau de pe buzele Lui (Luca 4.22)!

MUNTELE SIONULUI

Versetele 22-24 schițează un tablou cu totul diferit de cel de pe muntele Sinai și prezintă locul unde au fost aduși toți cei care cred în Domnul Isus. În contrast cu versetul 18, Duhul Sfânt îi asigură pe ascultătorii Lui că ei au fost aduși la muntele Sionului. Și continuă să menționeze nouă lucruri care explică înțelesul acestuia.

Muntele Sionului în Israel a fost sinonim cu cetatea lui David, partea Ierusalimului unde a fost construit templul și unde a fost adus și repauzat chivotul mărturiei după lungul drum prin pustiu.

Totuși, în aceste versete din Evrei 12, este clar că Dumnezeu n-a intenționat ca ascultătorii Săi să se gândească la Sionul literal și pământesc, prin ceea ce El a rostit, chiar dacă toate profețiile Vechiului Testament (și îndeosebi Psalmii) vor fi împlinite în mod literal (de exemplu Psalmul 2, care prezice glorificarea Domnului Hristos în Sion ca împărat al lui Dumnezeu pe pământ în dispensația milenară).

Versetul 22 spune că noi suntem aduși în cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc. Noi ar trebui să comparăm aceasta cu trimiterile de la Galateni 4 cu privire la „Ierusalimul cel de sus”, tabloul unui nou legământ al harului în care sunt aduși toți credincioșii din perioada actuală.

Este important să notăm că „aducerea” la fiecare din acești doi munți nu înseamnă în primul rând mai mult decât este indicat în versetul 25 - o oportunitate de a-L auzi pe Dumnezeu vorbind. El a vorbit în dreptate pe muntele Sinai, transmitând legea, și tot El a vorbit în har de pe muntele Sionului, oferind marea mântuire dobândită de Domnul Isus sub noul legământ. Versetele 22-24 arată deci realitățile spirituale minunate care sunt oferite acum în Domnul Hristos.

Dragostea lui Dumnezeu se extinde către lume; de atunci înainte sunt miriade de îngeri! Ilustrările slujbei lor sunt prezentate în Fapte, urmând predicarea Evangheliei care a început în ziua cincizecimii (Fapte 2). Să notăm referința cu privire la „Biserica celor întâi născuți”, ale căror nume sunt scrise în ceruri. Acești termeni se identifică cu ceea ce Dumnezeu face astăzi. El îi numește un popor ceresc (în contrast cu Israelul). Ei formează Biserica Domnului Isus.

Apoi ni se amintește că ne-am apropiat de „Dumnezeu, Judecătorul tuturor ...”, iar în versetele 25-26 se dă un îndemn de ascultare, reluându-se referința anterioară cu privire la El și la Cuvântul Său (capitolul 4.12- 13).

Să fim atenți cu privire la importanța versetului 24: „ci v-ați apropiat... de Isus (Mesia respins de oameni), Mijlocitorul unui nou legământ”, și să decidem asupra atitudinii noastre față de scumpul „sânge al stropirii”, care - în contrast cu sângele lui Abel, ce a chemat la judecată - vorbește mai bine (de pace sau împăcarea cu Dumnezeu), tuturor celor ce se adăpostesc sub eficacitatea lui.

Toate aceste lucruri poate ni se par adânci și amănunțite, dar pentru evreii cărora le-au fost scrise, prezintă un extraordinar sumar al mesajului lui Dumnezeu (în această remarcabilă epistolă) și al căilor Lui cu oamenii.

Pentru noi, problema este totuși simplă: sub care condiții alegi tu să stai, ca unul care trebuie să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu, Judecătorul secretelor inimii tale? Sinaiul a pus oamenii pe locul nevoii de a lucra pentru mântuirea lor. Sionul ne spune că Domnul Isus Hristos a făcut totul pentru mântuirea noastră și noi ne putem bucura de cer pe baza sângelui Său vărsat pe cruce la Golgota pentru curățirea noastră de orice păcat. Care este alegerea ta?

(G. F. Hamilton, Extras din „Notes on the Epistle to the Hebrews)

clickbible.org